

Neuvěřitelný zážitek

Píši svůj další a zřejmě poslední článek. Pro ty, kteří mě neznají: jsem reportér Tomáš Historik a podle mě dělám ty nejzajímavější články. Tentokrát mám však něco extra. Začnu od začátku. Byl normální páteční den a já se zrovna vracel z práce. Všichni chtěli nový článek, ale já jsem byl velmi utahaný, takže jsem nic nenapsal. Když jsem přišel domů, tak jsem si jako vždy udělal kafe, vzal si noviny a unaven si sedl do měkkého gauče. Nestihl jsem si číst noviny ani dvě minuty, protože mě vyrušil podivný pištivý zvuk. Moje zvědavost překonala strach a já se šel kouknout, odkud ten zvuk přichází. Netrvalo mi to dlouho a zjistil jsem, že přichází zvenku. Jen co jsem přišel ke dveřím, tak ten zvuk přestal. Chvilí jsem váhal, ale zvědavost zase zvítězila. Vzal jsem za kliku a otevřel dveře. Náhle mě oslnila obrovská záře, jako když vám slunce svítí zpřímá do obličeje. Trvalo to asi jen pár vteřin, ale mě to připadalo jako několik minut. Konečně jsem se rozkoukal, ale to, co jsem vzápětí uviděl, bylo úplně něco jiného, než jsem čekal.

Všude okolo mě byla tma, nad hlavou mi zářila obloha posetá hvězdami. Nalevo jsem viděl plot, který se táhnul i přede mnou, a pak se v pravém úhlu schyloval za mě. Byl jsem v nějakém táboře, který měl čtvercový tvar. Nebyla tam žádná zeleň, jen tvrdá, udupaná zem. V každém rohu stála jedna dřevěná věž a uprostřed osm dřevěných chat. Celý tábor byl oplocen plotem s ostnatými dráty. Byla tam jen jedna brána, a ta byla velmi dobře strážena. Na každém rohu všech věží se pohybovaly dva silné světlomety. Jeden ze světlometů, který byl na nejbližší věži, zrovna svítil vedle mě. Za chvíli ke mně běželi hlídači a volali: „Stůj a ani se nehni.“ Už po mně chtěli střílet, ale v tu chvíli mě někdo vzal za ruku, a táhl mě do uličky mezi chatami. „Co to děláš?“ zakřičel jsem našťvaně. „Jestli nechceš přijít o život, tak buď ticho“, řekla mi neznámá osoba. Pak mě zase popadla za ruku a vtáhla do jedné z chat. V chatě bylo šero a byl tam zápach nemytých těl. Neznámý člověk se mi konečně představil, „Já se jmenuji Marek“, oznámil své jméno. Teď byla řada na mně. „Já jsem Tomáš“, odvětil jsem a trochu nejistě jsem mu podal ruku. Teprve při seznamování jsem si uvědomil, že nás sleduje nejméně dvacet dětí. Ale něco na těch dětech bylo divné: byly hodně vyhublé, měly na sobě staré, zasmrádlé a hodně potřhané oblečení, bylo vidět, že jsou velmi ustrašení, ale i přes to v nich byla zvědavost. „Tohle jsou naši žáci, kteří se tu tajně učí“, řekl mi Marek. Z místnosti ke mně přistoupil muž s přívětivou tváří a představil se jako Antonín Kalina. Marek mi začal vše vysvětlovat: „Já a Tonda jsme jediní, komu povolili tady s dětmi být, ale to pod podmínkou, že je budeme učit jenom německy. Když jsme sem přišli, tak jsme uviděli něco horšího, než jsme čekali. Tyhle děti měly obrovské deprese, a to den co den, taky nedostatek jídla a pití, bylo tu i hodně nemocí a různých parazitů, no bylo to prostě hrozné. Od té doby, co jsme přišli, se to našťestí začalo měnit, a my děláme všechno, aby se jim tady žilo líp. Například děláme tajná představení, divadla, čteme si z knížky, které jsme sem propašovali, vyprávíme si pohádky, ale dokonce se je snažíme učit i normálním věcem, které by se učili ve škole.“ Ale já jsem stejně pár věcí nechápal, a proto jsem se zeptal: „Proč se vystavuješ ty i Tonda i děti, takovému nebezpečí a postihu za nedodržování zákazu?“ „Je to hlavně kvůli tomu, aby děti mohly myslet na něco jiného, než si pořád vybavovat vzpomínky na to, jak jim umírá otec a matka. Taky chceme, aby už neměly takové deprese a navíc si vzdělání vážíme, protože má pro nás velkou cenu“, odpověděl mi. „V době, ve které žiji já, to je úplně jiné, málokdo by pro vzdělání riskoval. A když už by se někdo takový našel, tak by rozhodně neriskoval tolik jako vy“, povzdychl jsem si smutně hlavně proto, že jsem si vzpomněl na svůj vztah ke škole, vzdělání a učitelům. Zamyšleně jsem se kouknul na děti a zeptal se jich: „Je pro vás tahle tajná škola i něčím jiným, než jen vzděláním a výchovou?“ Chvilí bylo ticho, ale nakonec promluvil jeden ze starších chlapců: „Můžeme zažít velká dobrodružství, jako je třeba tohle setkání s tebou, ale je to pro nás taky odreagováním, jak už řekl Marek“. Chtěl jsem se zeptat na další otázku, ale začalo mluvit jiné dítě, které se už trochu osmělilo. Ostatně jsem byl rád, že už se mě přestávají bát. To dítě říkalo: „Když nám zakázali se učit to, co jsme

chtěli, tak jsme byli hodně naštvaní, ale Marek a Tonda se rozhodli, že uděláme tajnou školu“.. Samozřejmě mě to posílilo vztah mezi žáky a učiteli z málo dobrého na velmi dobrý.“ Ted' už jsem raději nezaváhal a rychle vyslovil otázku, abych ji nezapomněl, a aby mě zase někdo nepředběhl: „Máte z tohoto porušování zákazu radost?“ V této chvíli už mi odpovídalo více dětí, i když velká většina jen pokýváním hlavou a ostatní potichým „ano“, tak to pro mě znamenalo hodně. Ale přece jenom se někdo z dětí ujmul slova, tentokrát to byl však malý, asi pětiletý kluk, který se nejdříve nějaké své myšlence široce usmál a pak začal mluvit: „Já z toho mám radost, ale nejvíc se mi líbí, jak to tady máme udělaný“. Na pětiletého kloučka jsem se usmál a zeptal se ho: „A jak to tady máte udělaný?“ „Rozhodně musí vždycky někdo hlídat a jakmile půjde hlídka, tak nesmějí zpanikařit, ale tajně nám to oznámit zaťukáním na stěnu chaty zvenčí. My uvnitř to uslyšíme a hned vše přestaneme dělat a začneme zpívat Německou hymnu nebo se nás Marek ptá německy na různé věci a my mu odpovídáme také německy, prostě se „učíme“ to, co nám dovolují. Když přijde hlídka a zjistí, že se učíme německy, tak nás jen chvíli poslouchají, a pak zase odejdou. Až když jsou daleko od chaty, tak nám náš hlídač oznámí zaťukáním, že můžeme zase dělat to, co jsme dělali.“ Tenhle chlapec se mi líbil, protože se už nestyděl tak jako ostatní, ale to, že se nebál už tolik, bylo kvůli něčemu, co jsem rozhodně nečekal: „To je můj syn Lukáš“, řekl Marek a pousmál se mému výrazu, který se objevil na mé tváři při té větě. Marek chtěl ještě něco dodat, ale přerušil ho dupot a hlasy, které byly slyšet přes úzkou dřevěnou stěnu. Všem bylo jasné, že to jsou hlídači, kteří mě hledají. „Schováme tě tady, třeba do nějaké skříně a namluvíme jim něco“, navrhl rychle Marek. Nestihl dokončit větu a já už jsem vrtěl hlavou. „Ně, ohrozil bych vás ještě víc, než jste ohrozeni“. Namítl jsem,. Věděl jsem, že Marek nechce, aby mě chytili, ale také nechce, aby zjistili, že se tady teď večer tajně učí, bylo mi ho líto, a proto jsem se rozhodl udělat podle mě naprosto šílenou věc, ale v tu chvíli mě nic jiného nenapadlo. Vyběhl jsem ven a hned zamířil k jedné věži. Slyšel jsem za sebou hlasy a zuřivé povely. Nerozuměl jsem jim, ale věděl, co asi znamenají. Jeden ze světlometů na mě začal svítit a já se zase ocitl ve přímém světle. Zavřel jsem oči a jen co jsem to udělal, vše utichlo. Když jsem je otevřel, zjistil jsem, že sedím na gauči a držím kafe a noviny. Bylo to velmi podivné, ale jsem si naprosto jistý, že to, co se mi stalo, nebyl pouhý sen.